

ФУНКЦІОНУВАННЯ КОНСТРУКЦІЇ ACCUSATIVE AND INFINITIVE У РАНЬОНОВОАНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Криворучко Т.В.,

Житомирський державний університет імені Івана Франка,
вул. Пушкінська, 49, м. Житомир, 10008

kryvoruchkotv@ukr.net

ORCID iD 0000-0001-7473-518X

Стаття присвячена проблемі вивчення конструкції Accusative and Infinitive у ранньоновоанглійській мові. Розглядаються різні трактування конструкції Accusative and Infinitive, її структурні та функціональні особливості у ранньоновоанглійській мові. Аналізується функціонування частки to в конструкціях Accusative and Infinitive. На базі пам'яток писемності досліджується частотність вживання та функціонування конструкції в ранньоновоанглійській мові.

Ключові слова: конструкція Accusative and Infinitive, комплемент, рейзингові дієслова, контролюючі дієслова, частка to, перспективна конструкція, ретроспективна конструкція, об'єктно-предикативна конструкція.

Криворучко Т.В.

Функционирование конструкции Accusative and Infinitive в ранненовоанглийском языке

Статья посвящена проблеме изучения конструкции Accusative and Infinitive в ранненовоанглийском языке. Рассматриваются разные трактовки конструкции Accusative and Infinitive, ее структурные и функциональные особенности в ранненовоанглийском языке. Анализируется функционирование частицы to в конструкциях Accusative and Infinitive. На основе памятников письменности исследуется частота употребления и функционирования конструкции в ранненовоанглийском языке.

Ключевые слова: конструкция Accusative and Infinitive, комплемент, рейзинговые глаголы, контролируемые глаголы, частица to, перспективная конструкция, ретроспективная конструкция, объектно-предикативная конструкция.

T. Kryvoruchko

Functioning of Accusative and Infinitive construction in Early New English

The article outlines Accusative and Infinitive construction in Early New English. Different representations of Accusative and Infinitive construction, its structural and functional peculiarities in Early New English are covered. Accusative and Infinitive construction is controversial in nature. From the position of classical grammar it is problematic to distinguish sentences, each of which has an accusative verb group (Acc DP) followed by an infinitive verb group (Inf VP). The attention is dedicated to the possibility to distinguish Accusative and Infinitive construction from superficially similar cases of complex transitive predications. The main difference between raising and control verbs is that with the verbs of control, the accusative is semantically related to the main verb and is its argument, and with raising verbs, accusative is not related to the main verb. Functioning of the particle to in Accusative and Infinitive construction is analysed. Functioning of the particle to in Accusative and Infinitive construction should be accounted in relation to structure and semantics, which is determined by its original lexical and grammatical value. Merging of several grammatical categories demonstrates contact, which is carried out with the help particle to, indicating Forward-looking or Backward-looking actions. Also, frequency of usage of the construction on the basis of the Early New English texts is investigated.

Key words: Accusative and Infinitive construction, complement, raising verbs, control verbs, particle to, Forward-looking construction, Backward-looking construction, objective-predicative construction.

Вступ. Уявлення про речення можливе лише за умови вивчення його структури, семантики та функціонування в синхронії й діячронії. Зростання вживання конструкції *Accusative and Infinitive* загалом приписують латинському впливу. Інтерпретація конструкції *Accusative and Infinitive*, яку можна знайти у англійських

граматиках, базується на визначенні, що було сформульоване незважаючи на історичне навантаження і враховуючи вживання цієї конструкції у латинській мові.

Критичний огляд літератури, концептуальних рамок, гіпотез тощо. Досліджувана конструкція завдяки своїй неординарній структурі

неодноразово привертала увагу багатьох вітчизняних та закордонних науковців. Питанням дослідження синтаксичних одиниць у синхронії й діакронії займалися Я. Цайтлін, О. Фішер, К. Крікау та Ф. Віссер. Однак у дослідженні структури та функціонуванні конструкції *Accusative and Infinitive* в ранньомовноанглійській мові існує певна лакуна.

Методологія дослідження. Методи дослідження, зумовлені метою та фактичним матеріалом, включають: індуктивний метод, що спонукає формувати висновки, дедуктивний метод, що обґрунтовує та ілюструє теоретичні положення, метод лінгвістичного опису, який передбачає дослідження явища безпосередньо у тексті, кількісний метод, необхідний для встановлення числових співвідношень отриманих результатів і кількісного порівняння досліджуваних конструкцій, та метод дистрибутивного аналізу, який дає змогу через вивчення оточення конструкцій у тексті дослідити особливості їх функціонування.

Виклад основного матеріалу. Зважаючи на різні трактування конструкції *Accusative and Infinitive*:

1. Кожне фінітне дієслово має виражений чи непрямої суб'єкт у номінативі, а кожен інфінітив має виражений чи невиражений акузативний суб'єкт. Інфінітив є лише методом субординативного вираження, і ця субординація підкреслюється вживанням суб'єкта у знахідному відмінку [5, 136].

2. Конструкцію варто називати *Infinitive with Accusative*, адже саме перший елемент визначає відмінок іменника, інфінітив представляє зміну від незалежної до залежної позиції. У такій позиції він керується головною клаузою і, у свою чергу, керує всіма елементами своєї власної клаузи. Інфінітив повинен змінити початковий називний відмінок на залежний, і акузатив залишається логічним суб'єктом інфінітива [6].

3. Інфінітив завжди знаходиться у залежній позиції. Інфінітив, який виступає логічним об'єктом, і будь-який іменник, що вважається його логічним суб'єктом, повинні бути виражені єдиним відмінком, який вживається на позначення об'єктного зв'язку, тобто акузативний відмінок [5, 237].

4. Конструкція *Accusative and Infinitive* розвинулась з подібної конструкції, яка вживалась в окличних реченнях. В англійській мові у будь-якому окличному реченні суб'єкт, який виступає об'єктом, вживається у знахідному відмінку.

5. Інфінітив є прямим об'єктом дієслова, а акузатив є відмінком специфікації, який використовувався для визначення більш вузьких меж інфінітива. Акузатив безпосередньо залежить від головного дієслова, а інфінітив приєднується до акузативу [5, 247].

6. Фінітне дієслово може бути подвійно транзитивним, тобто один з його об'єктів може виражати абстрактну дію чи характеристику, а інший — бути безпосередньо залежним від інфінітива. Акузатив у такій конструкції є логічним, а не граматичним суб'єктом, і його зв'язок з головним дієсловом є ближчим, ніж з інфінітивом [1, 76]. Ми вважаємо, що ця конструкція існувала у англійській мові, але не після всіх дієслів, а лише після тих, що називаються *verba declarandi et cogitandi*.

Конструкція *Accusative and Infinitive* дискусійна за своєю природою. З позиції класичної граматики проблематичним є розмежування речень, кожне з яких має акузативну дієслівну групу (*Acc DP*), за якою слідує інфінітивна дієслівна група (*Inf VP*) [195, 79]. Наприклад:

- (1)
- a. *But I expect a farther comfort lady.*
(Middleton, *The Puritan or the Widow of Walting Street*)
 - b. *I know he's in the right, — yet thou'st a Tongue That wou'd persuade him to deny his Faith.*
(Behn, *The Rover; or the Banish'd Cavaliers*)

- (2)
- a. *But they that were appointed to examine them did not believe them to be any other than bedlams and mad, or else such as came to put all things into a confusion in the fair.*
(Bunyan, *The Pilgrim's Progress*)
 - b. *Christian then, and his companion, asked the men to go along with them; so they told them they would.*
(Bunyan, *The Pilgrim's Progress*)

- (3)
- a. *and as if kings could not obtain a greater honour than to be God's playfellows in that game; considering the great commandment of wits and means ... to be hidden from them.*
(Bacon, *The Advancement of Learning*)
 - b. *Yes, you may even force me to the Altar, But not the holy Man that offers there Shall force me to be thine.*
(Behn, *The Rover; or the Banish'd Cavaliers*)

Незважаючи на поверхневу схожість, приклади *a* відрізняються від прикладів *b*. Речення *a* представляють акузативні конструкції з інфінітивом (*Acc+Inf constructions*), і вони відрізняються від інших прикладів зі структурою *Acc DPs* з наступною інфінітивною *VPs*. Історично підтверджено, що *force /*

persuade тип структури завжди був досить поширеним, тим часом як *Acc+Inf construction* укоренилася як частовживана в ранньоніоанглійський період. Найтипівішими показниками *Acc+Inf* є деякі дієслова пропозиції, зокрема *believe, expect, consider, find, prove, judge* та ін.

Перед тим як розглянути, у чому полягає складність *Accusative and Infinitive-конструкції*, яка здебільшого залежить від лексичних властивостей дієслів, варто звернути увагу на те, що дає змогу відокремити *Acc+Inf construction* від поверхнево схожих випадків складноперехідної предикації (*complex transitive predications*), де *Acc / Dat-об'єкт* має інфінітив у постпозиції.

У кожній парі, наведеній вище, кожне друге речення містить *control verb*, кожне перше — *raising verb*.

У всіх прикладах, наведених вище, акузативна *DP* інтерпретується як суб'єкт інфінітивної *VP*. Саме тому пояснення, що *Acc+Inf construction* є конструкцією, де акузатив функціонує як суб'єкт інфінітива, достатнє для розмежування дієслів рейзингових (*raising verbs*) та контролюючих (*control verbs*).

Основною відмінністю між *raising-* і *control-*дієсловами є те, що з дієсловами контролю акузатив семантично споріднений із головним дієсловом і є його аргументом, а з *raising-*дієсловами акузатив не стосується головного дієслова. Іншими словами, головне дієслово обирає (*s-selects*) та маркує тета-роллю (*θ-marks*) інфінітивну клаузу, а не *Acc DP*. З дієсловами підняття акузатив обирається тільки інфінітивом і в жодному разі не залежить від головного дієслова за своєю інтерпретацією. Насправді акузативний конститuent не потребує розміщення в селекційному ряді головного дієслова. На противагу дієслів контролю об'єктна *DP* повинна бути в селекційному ряді дієслова.

Тож якщо говорити про *s-selection* та *θ-marking*, перехідні дієслова контролю відрізняються від дієслів підняття завдяки їхній тета-структурі. Контролюючі дієслова є триактантними предикатами (*a-b*), рейзингові дієслова є бінарними предикатами. Ця відмінність очевидна, коли інфінітивні конструкції перефразовуються за допомогою фінітних комплементів: *force [Agent, Patient [Affected Agent] Proposition]*. Наприклад:

- (4)
- a. *You persuade me rather to be slave and sumpter to this detested groom.*
(Shakespeare, King Lear, p. 297)
 - b. *You persuade me that I should be slave and sumpter to this detested groom.*

- (5)
- a. *But I expect a farther comfort lady.*
(Middleton, The Puritan or the Widow of Walting Street)
 - b. *I expect that a father would comfort lady.*

Отже, наявна чітка семантична відмінність, що розмежує *Acc* з інфінітивною структурою дієслів контролю в постпозиції, де іменна група в акузативі селекціонується та маркується тета-роллю контролюючим дієсловом і є суб'єктом інфінітива, та *Acc+Inf-дієслів підняття*, де *Acc* є лише суб'єктом інфінітива, від якого він отримує його тета-роль і не має ніякого семантичного зв'язку з дієсловом підняття.

В *Acc+Inf-конструкції* головне дієслово відіграє формальну роль і надає відмінок інфінітивному суб'єкту, що підтверджується кількома фактами. Варто зауважити, що конструкція можлива тільки з перехідними дієсловами, адже тільки перехідні дієслова мають здатність маркувати акузативом.

Коли головне дієслово пасивне, уживання акузатива неможливе, натомість інфінітивний суб'єкт головного речення вживається в називному відмінку. Отже, у *Nom+Inf-конструкції* повинні використовуватися пасивні дієслова підняття (*passive-raising verbs*).

Варто зазначити, якщо акузатив уживається в нижчій клаузі, пасивізація головного дієслова не впливає на акузатив. Пор.:

- (6)
- a. *But I expect a farther comfort lady.*
(Middleton, The Puritan or the Widow of Walting Street)
 - b. *A father is expected [to comfort lady].*

Якщо з'являється якийсь конститuent між головним дієсловом та акузативом, то ми отримуємо неграматичне речення. Отже, джерелом акузативного відмінка суб'єкта вставної клаузи є головне дієслово. Напр.:

- (7)
- a. *But I expect for a farther comfort lady.*
 - b. *It was expected for father to comfort lady.*

Щодо властивостей інфінітива в комплементарних підняття, то *Acc+Inf-комплемента* інтерпретуються як пропозиції (*propositions*), а більшість дієслів підняття (*believe, know* тощо) відомі як слабкі предикати наміру (*weak intentional predicates*). Якщо перефразувати таку конструкцію, ми отримуємо речення в індикативі:

- (8)
- a. *I know our greatest friends attend us.*
(Shakespeare, Coriolanus, p. 714)
 - b. *I know that our greatest friends attend us.*

Крім того, рейзинговий інфінітив може мати часову форму, яка орієнтується на головне речення [3], хоча й може встановлювати свою часову форму, якщо прислівники відрізняються від тих,

що в головному реченні. Загалом інфінітив не має анафоричних рис узгодження. Винятком є компоненти каузативних дієслів, які заперечують перфразування у фінитне речення, та компоненти дієслів перцепції, які не мають часових форм і парафраз у фінитне речення, рідко є еквівалентним інфінітивній конструкції. Розглянемо наступний приклад:

- (9)
 a. *I saw him run after a gilded butterfly...*
 (Shakespeare, *Coriolanus*, p. 714)
 b. *I saw that he ran after a gilded butterfly.*

Ці речення демонструють різне значення, адже можна побачити, що він побіг за метеликом, навіть якщо не спостерігався сам процес.

Зауважимо, що рейзингові дієслова заперечують вживання *PRO-TO*-конструкції:

- (10)
 a. **I believe [PRO to be clever].*
 b. *I believe that I am clever.*
 c. *I believe myself to be clever.*

Зазначена парадигма показує, що не інфінітив в *Acc+Inf*-конструкції дозволяє використання *PRO*, а анафоричні риси узгодження з флексією *to*, тобто флексії в рейзингових структурах не вистачає узгодженості. Це підтверджується різними еліптичними прикладами.

- (11)
 a. *Ann was not sure she could stay, but she tried PRO [₁to e].*
 b. **Ann believes Tom to know English but Bob believed Steve [₁to e].*

Відсутність анафоричних узгоджувальних рис, а не часової форми — характерна властивість рейзингових інфінітивів. Оскільки *PRO* не можна використати, лексичний суб'єкт рейзингового інфінітива контролює відмінок у головному реченні.

Варто зазначити, що декілька груп дієслів уживаються з компонентами підняття та контролю, які поділяють їх часові та частково модальні властивості. До них належать дієслова дозволу та команди.

- (12)
She ordered her supper to be prepared at once (Acc+Inf, Raising). She ordered the servant [PRO to prepare supper at once] (control).

Існування таких дублетів показує, що розподіл між *raising* і *control* не можна пояснити різними часовими властивостями, а він полягає в наявності / відсутності анафоричної риси узгодження, що спричиняє різну поведінку суб'єкта інфінітивної клаузи [6].

Функціонування частки *to* в конструкціях *Accusative and Infinitive* слід розглядати з точки зору структури та семантики, що визначається її вихідним лексичним і граматичним значенням. Діючий суб'єкт S_2 синтезує дію, яка експлікується через вторинно-предикативний зв'язок ($S_2 \rightarrow P_2$) «суб'єкт інфінітив» можливістю використання частки *to*. Так формується логічний підмет (вторинний суб'єкт S_2 — іменник у загальному відмінку або займенник в об'єктному відмінку) і логічний присудок (вторинний предикат P_2 — дієслово у неособовій формі). Вони пов'язані вторинно-предикативним зв'язком, якому характерна синтагматична диз'юнкція, тобто використання при злитті не всіх, а лише однієї чи кількох граматичних категорій.

Злиття кількох граматичних категорій демонструє контактність, яка здійснюється за допомогою частки *to*, що вказує на ретроспективну чи перспективну спрямованість дії; цілеспрямованість (при волевиявленні); фіксованість (при фізичному сприйнятті) дії у просторі та часі, коли вона випускається [4, 59–60].

Нас цікавлять випадки вживання конструкції *Accusative and Infinitive* у пам'ятках ранньоніовоанглійської мови. У ранньоніовоанглійській мові інфінітив з часткою *to* найчастіше вживається після дієслів волевиявлення, приклади з якими складають 2 % всієї вибірки. Напр.:

- (13)
*Nor thee nor them, thrice-noble Tamburlaine,
 Shall want my heart to be with gladness
 pierc'd, To do you honour and security.*
 (Marlowe, *Tamburlaine the Great*)

Функцією частки *to* у цьому випадку є розкриття направляючого характеру стабілізованої процесуальності (її перспективи та ретроспективи) та вказівка на послідовність двох самостійних, але взаємопов'язаних явищ: волевиявлення та його реалізація [4, 148]. Частка *to*, виражаючи векторну спрямованість волевиявлення, є також індикатором напрямку, який пов'язаний з її початковим граматичним статусом (прийменника давального відмінка). В об'єктно-предикативних конструкціях, які виражають волевиявлення, частка *to* репрезентує просторово-часову невизначеність, оскільки вектор їх напрямку не є лімітованим у просторі та часі. Відсутність лімітованості залежить від семантики дієслів, що виражають сприйняття, яке здійснюється у конкретному місці й часі.

Таким чином, вживання інфінітива без частки *to* з дієсловами фізичного сприйняття (*to see, to hear* тощо) є цілком закономірним. У ранньоніовоанглійській мові випадки вживання інфінітива без частки *to* складає 8 % вибірки. Напр.:

(14)

*Then shalt thou see me pull it from thy head:
Thou art no match for mighty Tamburlaine.*
(Marlove, Tamburlaine the Great)

Сприймаючий фізично, характеризуючи процесність дії, підтверджує її як дещо зафіксоване, тобто те, що знаходилося або знаходиться у стані такої фіксації. У такому випадку частка *to* відображає наявність реальності, необхідної для здійснення сприйняття.

Отже, частка *to* має подвійний характер, оскільки вона, виражаючи спрямованість дії, з одного боку його обмежує, вказує напрямом, а з іншого, ця спрямованість є векторною, тобто обмеженою тільки з однієї сторони при вираженні волевиявлення. Пор.:

(15)

*Who cannot want the thought how monstrous
It was for Malcolm and for Donalbain
To kill their gracious father.*
(Shakespeare, Macbeth, p. 527)

У прикладі (15) демонструється волевиявлення у конкретній точці простору та часу, але абстрактний характер волевиявлення не може виражати просторово-часову співвіднесеність через спрямованість у античасове майбутнє і не має реального простору під собою (де і коли почне діяти об'єкт волевиявлення — невідомо).

Вживання дієслова *to make* з дієсловами сприйняття пояснюється, в першу чергу, його семантичним значенням. Психологічно дане дієслово дозволяє сприйняти процесуальність об'єкта у певному якісному стані, де рух виявляється заданим і не потрібно додаткової індикації. Наприклад:

(16)

*The warlike soldiers and the gentlemen, That
heretofore have fill'd Persepolis With Afric
captains taken in the field, Whose ransom
made them march in coats of gold, With
costly jewels hanging at their ears*
(Marlove, Tamburlaine the Great).

Цікавим є факт появи частки *to* з дієсловом *to have*, яке вживається в конструкціях *Accusative and Infinitive*, що виражають волевиявлення, і в поєднанні з іншим дієсловом починає передавати значення вимушеності:

(17)

What would you have me to do?
(Shakespeare,
All's Well That Ends Well, p. 584)

Таким чином, роль частки *to* зводиться до розкриття її перспективи та ретроспективи

і вказує на послідовність двох самостійних, але взаємопов'язаних явищ у процесі відображення просторово-часової визначеності в об'єктно-предикативних конструкціях. В об'єктно-предикативних конструкціях, що виражають сприйняття, частка *to* репрезентує просторово-часову визначеність, а в об'єктно-предикативних конструкціях, що виражають волевиявлення, — просторово-часову невизначеність.

Дана функція є результатом процесу граматикизації частки *to* у давньоанглійський період, що представляло собою перетворення лексичного значення у граматичне, визначене розвитком аналітизму. Деякі лексичні одиниці (частка *to*, дієслова *to have*, *to be*, *to do*), поряд зі збереженням вихідного значення, отримували граматичне навантаження для того, щоб утворювати аналітичні форми (*goes*→*to be going*, *to have gone*).

Еволюція частки *to* в англійській мові пов'язана з розвитком аналітизму і є прикладом переходу морфологічних відношень у синтаксичні. Якщо у сучасній англійській мові частка *to* є формальною ознакою інфінітива, то у давньоанглійській мові [4, 214], коли інфінітив відмінювався як іменник, частка *to* ставилася перед інфінітивом у давальному відмінку, щоб показати спрямованість чи ціль, тобто вживалася як прийменник цілі. Частка *to* стає формальним показником після того, як відмінювана і невідмінювана форми інфінітива співпадають. Очевидно, небезпідставно вважати, що поява та вживання частки *to* в англійській мові (*zu* — в німецькій, *till* — в шотландських діалектах) пов'язана з германським походженням [5, 321].

У середньоанглійський та ранньоніованглійський періоди норми вживання інфінітива з часткою *to* і без неї не були чіткими. Так, у Д. Чосера в «Кентерберійських історіях» нерідко зустрічається інфінітив з *to* та без *to*. Зазначимо, що з модальними дієсловами вживалися обидві форми інфінітива, часто навіть дві форми одночасно. За часів В. Шекспіра норма вживання частки *to* також твердо не встановлена: він вживається з *to* там, де у сучасній мові він вживається без *to*, і навпаки. Наприклад:

(18)

Who heard me to deny it or forswear it.
(Shakespeare, Comedy of Errors, p. 25)

(19)

*Bershrew that heart that makes my heart
to groan.*
(Shakespeare, Sonnet 133, p. 17)

(20)

I saw her coral lips to move.
(Shakespeare,
The Taming of the Shrew, p. 114)

Загалом такі приклади зустрічаються після дієслів відчуття та дієслів змушування. У ході нашого дослідження нами було зафіксовано 246 прикладів з дієсловами *to see* і *to hear*, 4 % з яких вживаються з *to*-інфінітивом, та 372 приклади з дієсловом *to make*, 3 % з яких вживаються з інфінітивом з часткою *to*. Отже, в ранньонівоанглійській мові після цих категорій дієслів приклади з інфінітивом без частки *to* переважають над прикладами з часткою *to*.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Отже, частка *to*, регулюючи вторинно-предикативний зв'язок логічного центру на основі синтагматичної диз'юнкції, виражає контактність і може розглядатися як учасник синтаксичних відношень чи «формальний компонент» об'єктно-предикативної конструкції, який характеризує фіксованість чи характер процесуальності, що розвивається у просторі та часі. Якщо частка *to* є граматикалізованою формою ретро-

спективно-перспективної спрямованості дії, то її використання має передбачати невизначеність просторової спрямованості останнього. Така невизначеність чітко прослідковується при використанні інфінітива з модальними одиницями мови, у тому числі дієсловами волевиявлення. Однак при поєднанні інфінітива з дієсловами сприйняття (включаючи і дієслово спонукання *to make*) частка *to* виявляється граматикалізованим дублером, який передає перенасичені форми уже відміченим якість. Основною відмінністю між *raising*- і *control*-дієсловами є те, що з дієсловами контролю акумулятив семантично споріднений із головним дієсловом і є його аргументом, а з *raising*-дієсловами акумулятив не стосується до головного дієслова, тобто головне дієслово обирає та маркує тета-роллю інфінітивну клаузу, а не *Acc DP*. З дієсловами підняття акумулятив обирається тільки інфінітивом і зовсім не залежить від головного дієслова за своєю інтерпретацією.

ДЖЕРЕЛА

1. Bailey D. The Problem of the Alternation of *to* V/V -ing after “aspectual verbs” : In J. Chuquet and D. Roulland (eds.), *Subordination, Subordinations*. Rennes : Presses Universitaires de Rennes, 1992. — P. 185–197.
2. Buniatova I. Complex Complementation in Old English and Other Old Germanic Languages / Вестник Киевского лингвистического университета. — Серия «Филология», 1999. — Т. 2. — № 1. — С. 35–43.
3. Gueron J. The Temporal Interpretation of Predication : In A. Cardinaletti and M.T. Guasti, eds. *Syntax and Semantics 28*. New York : Small Clauses. Academic Press, 1995. — P. 77–107.
4. Балкова Л.В. Объектно-предикативная конструкция как форма отражения пространственно-временной определенности в английском языке : дис. ... канд. филол. наук : 10.02.04 / М., 2011. — 216 с.
5. Бруннер К. История английского языка : М. : ЛКИ, 2010. — 720 с.
6. Криворучко Т.В. Складна комплементация в ранньонівоанглійській мові: структурний та функціональний аспекти : дис. ... канд. філол. наук : спец. 10.02.04 «Германські мови» / Житомир, 2014. — 223 с.

REFERENCES

1. Bailey, D. (1992). The Problem of the Alternation of *to* V/Ving after “aspectual verbs”. In J. Chuquet and D. Roulland (eds.), *Subordination, Subordinations*. Rennes: Presses Universitaires de Rennes, pp. 185–197.
2. Buniatova, I. (1999). Complex Complementation in Old English and Other Old Germanic Languages. *Vestnik Kievskogo lingvisticheskogo universiteta. Seriya «Filologiya»*, T. 2, № 1, pp. 35–43.
3. Gueron, J. (1995). The Temporal Interpretation of Predication. In A. Cardinaletti and M. T. Guasti, eds. *Syntax and Semantics 28*, New York: Small Clauses. Academic Press, pp. 77–107.
4. Balkova, L. V. (2011). Obiektno-predikativnaia konstruktsiia kak forma otrazheniia prostranstvenno-vremennoi opredelionnosti v angliiskom yazyke: dis. kand. filol. nauk: 10.02.04, M., 216 p.
5. Brunner, K. (2010). *Istoriia angliiskogo yazyka*. M.: LKI, 720 p.
6. Kryvoruchko, T. V. (2014). *Skladna komplementatsiia v rannionovoangliiskii movi: strukturnyi ta funktsionalnyi aspekty: dys. kand. filol. nauk: spets. 10.02.04 «Hermanski movy»*, Zhytomyr, 223 p.

ДЖЕРЕЛА ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. Bacon F. The Advancement of Learning / F. Bacon. — 1605. — Режим доступу : <http://darkwing.uoregon.edu/%7Erbear/adv1.htm#1>
2. Behn A. The Rover; or the Banish'd Cavaliers. — Режим доступу : <http://darkwing.uoregon.edu/%7Erbear/rover1.html>

3. Bunyan J. *The Pilgrim's Progress* / J. Bunyan. — Режим доступу : <https://scholarsbank.uoregon.edu/xmlui/bitstream/handle/1794/707/pilgrim.pdf>
4. Marlowe C. *The First Part of Tamburlaine the Great* / C. Marlowe. — Режим доступу : <https://scholarsbank.uoregon.edu/xmlui/bitstream/handle/1794/5266/marlowe3.html?sequence=1>
5. Middleton T. *The Puritan or the Widow of Walting Street* / T. Middleton. — Режим доступу : <http://www.tech.org/~cleary/purit.html>
6. Shakespeare W. *All's Well That Ends Well* / W. Shakespeare // *Comedies*. — London : Everyman's Library, 1994. — Vol. II. — P. 559–670.
7. Shakespeare W. *Coriolanus* / W. Shakespeare // *Tragedies*. — London : Everyman's Library, 1992. — Vol. II. — P. 619–768.
8. Shakespeare W. *King Lear* / W. Shakespeare // *Tragedies*. — London : Everyman's Library, 1992. — Vol. I. — P. 287–439.
9. Shakespeare W. *Macbeth* / W. Shakespeare // *Tragedies*. — London : Everyman's Library, 1992. — Vol. I. — P. 439–538.
10. Shakespeare W. *Sonnets* / W. Shakespeare // *The Sonnets and Narrative Poems*. — London : Everyman's Library, 1992. — P. 3–81.
11. Shakespeare W. *The Comedy of Errors* / W. Shakespeare // *Comedies*. — London : Everyman's Library, 1994. — Vol. I. — P. 4–104.
12. Shakespeare W. *The Taming of the Shrewd* / W. Shakespeare // *Comedies*. — London : Everyman's Library, 1994. — Vol. I. — P. 106–230.